

TÖBB KRISZTUST!

Kolossé 1,19-23.

Reformációi sorozat

2018. október 07.

Bevezetés

Tavaly ünnepeltük a reformáció 500. évfordulóját. Nem tudom, hogy kiben mi maradt meg erről az esztendőről. Sokakban talán egy emléktábla, amely a múltat hirdeti; egy nagy központi rendezvény néhány pillanata, amelyet a televízió is közvetített. Ma úgy látom, és ez egy magam felé megfogalmazott kritika is, kihagytunk egy hatalmas ziccert. Azt, amit a 18. század reformátorai nem hagytak ki.

Mert mi is a reformáció? És szándékosan nem így tettem fel a kérdést: mi volt a reformáció. Mert a reformáció nem a múltunk, hanem a folyamatos jelenünk kellene, hogy legyen. Mi is tehát a reformáció? Vissza a középponthoz! A reformátorok újra Jézus Krisztust, az Ő megváltó halálát és feltámadását, állították az egyház életének és tanításának középpontjába. Jézust hirdették, hozzá hívogattak.

A reformáció azután ott fulladt ki, hogy a reformátorok utódai elkezdtek elveszni a részletekben: „hol van Jézus az úrvacsorában”, „milyen liturgia szerint tartsunk istentiszteletet” stb. Sok hasonló kérdést tettek fel, és észrevétlenül újra a tanok, a dogmák kerültek a középpontba Jézus helyett. Mert nem a „Kit szolgálunk?”, hanem hogyan szolgáljuk Őt?” kérdésre kezdték el keresni a választ.

Tegyük fel tehát újra a helyes kérdést: „Kit szolgálunk?”, és engedjük, hogy a Szentírásból újra ránk ragyogjon Jézus Krisztus valódi arca. Azért, hogy újra Ő kerüljön személyes és közösségi életünk középpontjába. Mert Isten szabadságra és teljes életre hívott el bennünket. Mai igénkben Pál apostol pedig arra mutat rá, hogy a szabadság és a teljes élet Krisztusban, és egyedül Őbenne található. Aki Krisztust befogadta, annak Őbenne kell növekednie, és nincs szükség semmi „többre”, hiszen Őbenne mindent megkapott.

KOLOSSÉ 1,12-22

1. Kicsoda Jézus?

A most felolvasott bibliai rész csodálatos és felfoghatatlan titkokat jelent ki számunkra Jézus személyével kapcsolatban! Jézus a „láthatatlan Isten képe”, „benne teremtett minden a mennyen és a földön... minden általa és reá nézve teremtett.” – olvastuk. De minden kijelentés közül a legizgalmasabb ez: „**Mert tetszett az**

egész Teljességnek, hogy benne lakják". Pál annyira fontosnak tartotta ezt a mondatot, hogy még egyszer megismétli a levél második fejezetében: **„Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg”**.

Pál korában volt egy mozgalom, gnosztikusoknak hívták őket, a „gnózis” egyébként ismeretet, valamiféle titkos tudást jelentett, akik többek között azt hirdették, hogy nem elég Krisztus a megváltásunkhoz, hanem kell még valami más is. Kell valami titkos tudás, amit valamiféle különleges lelki élményen és megtapasztaláson keresztül szerezhetsz az ember. A gnosztikusok, mert az emberi testet undorítóknak, rossznak és gonosznak tartották, elképzelhetetlennek tartották, hogy Jézusban Isten testet öltött volna. Ezzel gyakorlatilag tagadták azt, hogy Jézus Isten.

Pál elutasítja ezt a nézetet! Azt tanítja, hogy Jézus az öröktől fogva létező, mindörökké Isten. Isten önmagáról adott végső kijelentése, ahogyan azt más helyen is olvassuk: **„...régén sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit mindennek örökösévé tett, aki által a világot teremtette.”** [Zsid 1,1] Akiben benne van Isten egész lénye, isteni lényének összessége, amely a történelem egy adott pillanatában testé lett, és megjelent emberi világunkban. **Pál szerint Jézus a tökéletes MINDEN: Ő a tökéletes Isten, és a tökéletes ember egy személyben.**

Szép dogmák ezek. Ezek a kijelentések nem adnak munkát, nem tesznek önmagukban boldoggá, nem mentik meg elveszett életünket. **Mi a jelentőségük akkor személyes életünkre nézve?**

2. Mi tett Jézus?

Olvassuk csak tovább a mondatot: **„Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakják, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent a földön és a mennyben úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.”**

Ne felejtjük kérdésünket: „Kit szolgálunk?”. Valakit, aki a Teljesség, akiben benne van Isten lénye, isteni lényének összessége. De mindez semmit sem érne, semmit sem jelentene a számunkra, pusztán szép, de haszontalan kijelentés lenne, ha Jézusban nem jelent volna meg Isten teljessége a világunkban, hogy megbékéltessen önmagával mindent úgy, hogy életét áldozza értünk.

Három dolgot érhetünk meg ebből:

1. Isten nem egy távoli, közömbös lény. A világ sok szépsége ellenére, összességében nem egy jó hely. Halál, betegség, fájdalom, csalódás, összetöretés, igazságtalanság, széthulló emberi életek és emberi kapcsolatok teszik nehezzé a mindennapjainkat. „Hol van Isten? Jó az Isten?” – kérdezik az emberek, akik úgy gondolják Isten távoli, megközelíthetetlen, közömbös és érzéktelen lény, ha ugyan létezik, aki hátat fordított

az emberiségnek. Csakhogy Isten nem adta fel azt a tervét, hogy Krisztusban megbékéltesse önmagával ezt a világot! Ezért küld ma is embereket szerte a világra, hogy hirdessék Jézust, aki azért halt meg és azért támadt fel, hogy nekünk szabad utunk legyen Őhozzá!

2. Milyen nagy a mi bűnünk és nyomorúságunk. Élve a mi kis konzolidált és kényelmes életünket, nem sokat látunk abból, hogy milyen mélységekben képesek emberek élni. Békés életünk távol van a nagy nyomorúságoktól. S ha néha fellibben a fátyol, és belelátunk mások életébe, hüledezünk, hogyan lehetséges így élni, így gondolkodni? Pedig mi sem vagyunk különbek! Csak nekünk konzolidált és szalonképes bűneink vannak. Nem annyira látványosak, nem annyira szembe ötlők. Nem vagyunk mi különbek senkinél!

Krisztus életét adta a bűneinkért. Könnyű kimondani ezt a mondatot. De belegondolnál már abba, hogy milyen nagy a mi bűnünk és nyomorúságunk, ha Isten teljessége kellett, hogy jelenjen ebben a világban, neki kellett tökéletes emberré lennie, hogy te és én szabadon élhessünk?

3. A valódi békeség, békeségben Istennel, másokkal és önmagammal. Észrevetétek már, hogy ez a világ szüntelenül csak vibrál, zizeg? Szétezegjük a kapcsolatainkat, az egész életünket. Ez a zizegés szívünk nyugtalanságából fakad. Ahogy telnek az évek egyre több adósságot halmozunk fel, billió dologban bukunk el, egyre több sebből vérzik az életünk. Ezért wellness szállók mélyén, a horvát tengerpart homokos partjain, gyönyörűen gondozott kertünkben, vagy spirituális élményekben keressük a békét és a megnyugvást. De két pillanat alatt ugyanolyan békétlenek vagyunk. Mert a békétlenségünk valódi oka bennünk van, a szívünkben hordjuk, belőlünk fakad.

Ezért jelent meg Isten teljessége Krisztusban, és ezért halt meg és támadt fel a halálból, hogy megbékéltesen bennünket Teremtőnkkel, másokkal és önmagunkkal. Mert az az igazi békeség (boldogság): rendben Istennel, másokkal és önmagunkkal.

3. Mit tegyünk?

Úgy érzed elakadtál? Úgy érzed kiüresedett a hited, az életed? Mi a megoldás? Több idő a Bibliával? Koncentráltabb imádság? Még több szolgálat? Ezek mind hasznosak lehetnek. De Isten valami mást mutat: több Krisztust! Ne azt kérdezd, hogy hogyan szolgálhatod Őt, hanem azt kérdezd: „Kit szolgálok én?“, és engedd, hogy Jézus újra megmutassa önmagát a számodra. Engedd, hogy Krisztus újra életed középpontja lehessen! Meghatározója minden dolgodnak, kapcsolataidnak, gondolkodásodnak! Ámen!